

Sygn. akt VII U 3147/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: protokolant sądowy Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 r. w Warszawie

sprawy S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 1 października 2013 r., znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.

Sygn. akt VII U 3147/13

UZASADNIENIE

S. B., w dniu 6 listopada 2013 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w W. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od decyzji wymienionego organu rentowego z dnia 1 października 2013 r. dotyczącej odmowy przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony wniósł o uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji, dopuszczenie dowodu ze złożonych dokumentów oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, iż schorzenia na które cierpi tj. hipoglikemia, hiperglikemia oraz nadciśnienie tętnicze uniemożliwiają mu podjęcie pracy zarobkowej (odwołanie k. 2-2v a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 19 listopada 2013r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 27 września 2013r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 1 października 2013r. (znak: (...)) organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 15-16 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. B., urodzony w dniu (...) w dniu 4 lipca 2013r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w W. z wnioskiem o przyznanie mu świadczenia rentowego (wniosek k. 1-4 a.r.). Do wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (k. 5 a.r.) wraz z dokumentami potwierdzającymi te okresy (k. 9 i nast. a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego odwołujący został skierowany na badanie lekarskie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 7 sierpnia 2013r. nie uznał ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy. W wyniku wniesionego sprzeciwu S. B. skierowany został na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym w dniu 27 września 2013 r. również uznała ubezpieczonego za zdolnego do pracy (k. 41-42 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu **1 października 2013 r. decyzję (znak: (...))** odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), a mianowicie stwierdzono, iż nie jest on niezdolny do pracy (k. 47-48 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego S. B. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: endokrynologa oraz diabetologa celem ustalenia, czy odwołujący się jest osobą zdolną, czy też całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy (k. 20 a.s.).

W toku postępowania Sąd ustalił, że S. B. posiada tytuł inżyniera mechanika, zatrudniony był jako specjalista ds. przyłączeń. U odwołującego się rozpoznano cukrzycę typu 2 lezoną insuliną, przewlekłe zapalenie wątroby typu C; stan po nieskutecznej terapii interferonem i rybowiryną, nadciśnienie tętnicze, przebyte wirusowe zapalenie wątroby typu B, stan po elektroresekcji gruczołu krokowego w 2007 r. oraz retinopatię cukrzycową obu oczu wraz ze stanem zapalenia pozagąłkowym nerwu wzrokowego oka prawego. S. B. ma ponadto podwyższone parametry wątrobowe świadczące o uszkodzeniu wątroby. **Choroby występujące u ubezpieczonego wymagają leczenia oraz powodują częściowe ograniczenie zdolności do pracy zarobkowej od czerwca 2013r. do grudnia 2014 r.**(opinia biegłego diabetologa E. P. k. 56-59 a.s.). U odwołującego się nie występuje schorzenie, które mogłoby być oceniane przez endokrynologa (opinia biegłego endokrynologa I. B. k. 91 a.s.).

Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 r. pełnomocnik organu rentowego po zapoznaniu się z opinią biegłego endokrynologa wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego chorób wewnętrznych i diabetologii (k. 105 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu diabetologii oraz endokrynologii, celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiła opinia biegłego specjalisty z zakresu diabetologii. Sąd Okręgowy ocenił ją jako rzetelną, trafną i dostatecznie wyjaśniającą przedmiot sporu, gdyż została wydana przez specjalistę w dziedzinie schorzeń, na jakie choruje odwołujący, nadto po wnikliwej analizie aktualnych wyników badań oraz zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej i po przeprowadzeniu badania. Opinia biegłego spełnia więc wymogi dla tego rodzaju środków dowodowych, przewidziane w art. 278 k.p.c. i art. 285 k.p.c. Brak stwierdzenia niezdolności do pracy u ubezpieczonego z przyczyn endykronologicznych pozostawał bez wpływu na rozstrzygnięcie

w niniejszej sprawie, bowiem schorzenia powodujące u S. B. niezdolność do pracy pozostają poza zakresem tej specjalizacji.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie. Z tych też względów Sąd oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego diabetologa oraz specjalisty chorób wewnętrznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. B. od decyzji organu rentowego z dnia 1 października 2013 r., (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy).

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy.

W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił opinię wydaną przez biegłego diabetologa i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowej opinii nie nasuwały wątpliwości, co do jej trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegły są bowiem doświadczonym specjalistą z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinia wydana została ponadto po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez S. B..

W ocenie Sądu, biegły rzeczowo uzasadnił swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Pomimo braku stwierdzenia niezdolności z przyczyn endokrynologicznych w obowiązującym stanie prawnym nie ma wymogu, by opinie biegłych wszystkich specjalizacji były zgodne. W przedmiotowej sprawie ustalono, iż ubezpieczony z powodu schorzeń diabetologicznych jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Występująca u niego cukrzyca typu 2 leczona insuliną, przewlekłe zapalenie wątroby typu C; retinopatia cukrzycowa obu oczu oraz podwyższone parametry wątrobowe świadczące o uszkodzeniu

wątroby powodują, iż wymaga on dalszego leczenia. Z tych też względów wnioskodawca nie ma nadal możliwości wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji od czerwca 2013 r. do grudnia 2014 r.

Zgodnie z art. 129 ust. 1. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Na podstawie tego przepisu ogólną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do świadczenia (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. W rozważanym przypadku odwołujący złożył wniosek o przyznanie prawa do renty tytułu niezdolności do pracy w dniu 4 lipca 2013 r., a zatem zgodnie z powołanym art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r., zasadne było przyznanie świadczenia poczynając od w/w miesiąca.

Wobec powyższych okoliczności, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., należało orzec jak w sentencji.

z/ (...).

kk